

Peter Tóth

Satan, teší ma!

Výpoved' (ne)utajeného svedka o Kočnerovi,
kauze Kuciak, úteku pred mediálnym pogromom
a úkladmi SIS, o ktorej ste v novinách nečítali

Peter Tóth

Satan, teší ma!

Výpoveď (ne)utajeného svedka o Kočnerovi,
kauze Kuciak, úteku pred mediálnym pogromom
a úkladmi SIS, o ktorej ste v novinách nečítali

Dixit

Autor textu © Peter Tóth, 2020

Ilustrácie © Mgr. Peter Hricák, 2020

Layout obálky a DTP © Zuzana Heringešová, 2020

Vydalo Vydavateľstvo Dixit, s. r. o., 2020

Tlač: THB Havlíčkův Brod, a.s.

ISBN: 9788089662340

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Obsah

Predslov vydavateľa	4
PROLÓG	9
I PETER	17
II MARIAN	24
III MONIKA	35
IV MARIAN	50
V MAREK	60
VI MARIAN	84
VII MAREK	96
VIII ZUZANA	105
IX MONIKA A MAREK	123
X MARIAN	133
XI ZUZANA	147
XII MARIAN	156
XIII ALENA	173
XIV MARIAN	184
XV ALENA	196
XVI MONIKA	213
XVII EPIGÓNI	228
XVIII PETER	243
XIX MARIAN A EPIGÓNI	260
XX THREEMA	277
XXI JAKOBÍNI A EPIGÓNI	290
XXII EVA	312
XXIII JÁN	321
XXIV FILISTER	331
XXV MAREK	346
XXVI ZOLTÁN	361
XXVII SATAN	372
XXVIII MARIAN	381
EPILÓG	397

Predslov vydavateľa

Keď sme v roku 2013 vydávali knihu *Krycie meno Bežec. Môj príbeh spravodajského dôstojníka*, v slovenskej novinárskej obci sa zdvihla nebyvála vlna nevôle. Hoci išlo o memoárovú literatúru pokrývajúcu desať rokov starú históriu, emócie sa intenzívne zdvihli a ne jeden kolega z branže nám nepokryte zazlieval, že dávame hlas Petrovi Tóthovi. Priznávam otvorene, že ich postoj som nezdieľala, najmä z toho dôvodu, že v 90. rokoch som mala úplne iné záujmy, ako sledovať strmý kariérny vzostup a pád Petra Tótha, takže na jeho knižný debut som ako prvý čitateľ reagovala bez predsudkov a hodnotila skôr ponúknutý obsah než dilemu, či má právo publikovať, rozumej zavádzať verejnosť nejakými nedefinovanými spravodajskými hrami. Takto to totiž bez nahliadnutia do knihy okamžite pomenovali mnohí.

Dnes sme sa dostali do situácie, keď opäť dávame hlas Petrovi Tóthovi a jeho knihou *Satan*, teší ma! s plným vedomím otvárame Pandorinu skrinku, ktorá bude nepochybne plná útokov a odsudzovania od známych či neznámych. Toto rozhodovanie sa ani v najmenšom nepodobá na rozhodovanie pri prvej knihe. Hlboko nesúhlasím so skutočnosťou, že Peter Tóth organizoval sledovanie novinárov pre Mariana Kočnera, a jeho vysvetlenie, že je to v podstate paparazzovanie, ktoré bežne vykonávajú aj novinári iným osobám, neobstojí. Ale nesúhlasím s tým ani u novinárov! Striehnuť na niekoho pred dverami a tajne ho nahrávať či fotografovať pri stretnutiach, pitkách, súkromných zábavách je ponižujúce pre sledovaného aj sledujúceho.

Určite sa vo verejnom živote vyskytujú okolnosti, keď je sledovanie obhájitelné a dokonca prepotrebné, ale v zásade som toho názoru, že rozhodnutie o tom, kedy a kto bude viesť sledovanie, by nemalo byť v rukách súkromných osôb ani realizované na zákazku.

Ak by sme knihu *Satan*, teší ma! vydávali o desať rokov, všeličo by bolo v tom čase už jasné, známe, uzavreté a istotne by rozhodovanie nebolo také ťaživé. Lenže počas tých pomyselných desiatich rokov sa môžu udiať ďalšie, a pravdepodobne sa aj udejú, veľké kauzy, ktoré budú mať potenciál rozkladať spoločnosť, vnášať do nej neistotu a budú pri nich vždy nejakí bezmenní svedkovia. Budeme týchto svedkov potrebovať a musíme ich zo všetkých síl podporiť v ich rozhodnutí neváhať a svedčiť, vzdať sa navždy istoty nenápadnej bezmennej existencie, nech by ich motivácia bola akákoľvek.

Médiá odviedli v bolestnej kauze vraždy Jána Kuciaka a Marty Kušnírovej veľmi rozporuplnú službu voči všetkým budúcim svedkom, a teda aj celej spoločnosti. Zverejňovali informácie zo spisu, ktoré mali byť tajné, odtajnili identitu svedka a tým ohrozili jeho život, rozsudok mali pripravený skôr než súdny senát.

Krátko po tom, čo vyšla kniha *Krycie meno Bežec. Môj príbeh spravodajského dôstojníka*, uverejnil Denník SME 6. 2. 2014 rozhovor Matúša Burčička s Oskarom Fegyveresom, ktorý končil takto:

Ak by ste sa ocitli v roku 1995, urobili by ste znovu to, že by ste vypovedali o veciach, ako sa diali?

„Určite nie. Všetky trápenia, smrť Roba, prenasledovanie blízkych, rodiny. Nestálo to zato, vzhľadom na to, ako sa to skončilo. Vtedy som bol mladý a naivný. Teraz už nie som. Mám 45 rokov.“

A presne toto je dôvod, prečo Peter Tóth u nás znova dostal hlas. Výmenou za to, že kritickou mierou prispel ku koncu éry Mariana Kočnera, veľkým divadelným reflektorom posvietil na pomery v justícií, v podstate zabránil megapodvodu so zmenkami, ale najmä usvedčil vrahov aj objednávateľov, dostal aj so svojou rodinou vyhnanstvo, prenasledovanie a odsúdenie. Chcem počuť jeho verziu príbehu a mať možnosť ju posúdiť bez predžutia kýmkoľvek.

Možno je medzi nami už teraz pár svedkov, ktorí, keď pozorovali mediálny pogrom okolo Petra Tótha, si v budúcnosti dobre rozmyslia, ako sa zachovať v kritickej chvíli, a ich rozhodnutie možno nebude v prospech nás všetkých.

Nataša Ďuričová

dial

**...pretože Satan nie je schopný kajať sa,
nie je ani schopný prijať odpustenie...**

(Heinrich Kramer & Jacob Sprenger, Kladivo na čarodejnice)

PROLÓG

Blahoslavení sú tí, čo si vypierajú rúcha: budú mať moc nad stromom života a budú môcť vstúpiť bránami mesta. Vonku zostanú psi, traviči, nemravníci, vrahovia, modloslužobníci a každý, kto miluje lož a dopúšťa sa jej.

(Zjavenie svätého apoštola Jána, XXII: 14-15)

Otvorili ste knihu bez konca. I keď má obmedzený počet slov, viet, odsekov, kapitol a strán, nemá koniec. Nielen preto, lebo v čase jej vydania nie je trestná vec úkladnej vraždy Jána Kuciaka a Martyiny Kušnírovej právoplatne ukončená, ale predovšetkým preto, lebo tento príbeh žije bez ohľadu na to a niekedy aj v rozpore s tým, čo je obsiahnuté v súdnom spise. Z tohto pohľadu existuje množstvo verzií traumatizujúcej kauzy. Jednu tvorí vyšetrovací spis a text obžaloby, inú vytvárajú médiá hlavného prúdu a ďalšiu alternatívni novinári či početní nezávislí blogeri. Fanúšikovia konšpiračných teórií prichádzajú s vlastným príbehom. Úplne iný výklad udalostí zase ponúkajú obžalovaní, ich obhajoba a spolupracovníci na poli internetovej propagandy. A nepochybne celkom inak, kým ešte bili ich srdcia, vnímali svoju každodennosť Ján a Martina.

Napriek tomu všetci vieme, že v časopriestore planéty Zem môže byť pravda iba jedna. Z rôznych dôvodov a pohnútok, aj na základe protirečivých záujmov, sa však budeme hádať o jej interpretáciu. Náš spor, a teda aj príbeh obsiahnutý v tejto knihe, ukončí až čas. A viacerí z nás, čo sa sporu o interpretáciu známych udalostí aktívne zúčastňujeme, sa jeho konečného vyriešenia možno ani nedožijeme. Všetci vieme, že z právneho hľadiska bude mať v prípade úkladnej vraždy posledné slovo súd, no žiaden rozsudok náš spor o interpretáciu celého príbehu nevyrieši.

Príbeh knihy bez konca sa neobmedzuje len na prípad úkladnej vraždy novinára. Je to rozprávanie o dosiaľ nepoznanom živote Mariana Kočnera, jeho nenaplnenej túžbe po spoločenskom uznaní, mojom osobnom vzťahu s ním, o jeho sne založiť politickú stranu Cieľ a skrachovanom mediálnom projekte Na pranieri. Neobmedzujem sa len na Mariana Kočnera, muža z takzvaných

mafianskych zoznamov, pretože on je iba časťou celého príbehu. Jeho súčasťou je aj anatomia rozsiahlej mediálnej manipulácie, sprevádzajúca tak kauzu Kuciak, ako aj iný prípad spojený s menami hlavných postáv tejto knihy.

Čistý deň vošiel do povedomia verejnosti ako prípad údajného zneužívania neplnoletých dievčat na nedobrovoľný sex. Aspoň tak to zákerne a vedome nepravdivo prezentovali poniektorí bezcharakterní politici a otrocky papagájovali poblúdené médiá. Kto chce pochopiť, ako vzniká, funguje a udržiava sa pri živote mediálna manipulácia, tomu nasledujúce stránky ponúkajú na tieto otázky aspoň čiastočné odpovede.

Čitateľ sa z prvej ruky dozvie, ako identitu utajeného svedka v prípade úkladnej vraždy Jána Kuciaka protizákonne a beztrestne vyzradili hysterické médiá. Ako mňa a celú našu rodinu prenasledovala Slovenská informačná služba a ako tento štátny orgán zneužil spoluprácu partnerskej organizácie členského štátu NATO na obmedzenie slobody pohybu vlastného občana. Aj keď to znie nepravdepodobne, príbeh knihy čitateľa zavedie na teritórium, kde sa stierajú hranice medzi koalíciou a opozíciou, mafiou, polosvetom a štátom, novinármi a obžalovanými v prípade vraždy ich kolegu. Ukáže sa totiž, že ľudia z prostredia tajnej služby, čo prenasledovali utajeného svedka a jeho rodinu, sa stali pomocníkmi Mariana Kočnera a informátormi novinárov zároveň.

Knih je, samozrejme, aj príbehom o telefónoch a motákoch Mariana Kočnera a o tom, ako sa z jeho údajnej pravej ruky stal svedok tak v prípade zmienek televízie Markíza, ako aj úkladnej vraždy novinára a jeho snúbenky a mnohých ďalších prípadov. Spletité udalosti spojené s týmto príbehom ma prinútili do určitej miery spochybniť mýtus o tom, že Ján Kuciak sa ako novinár opieral len o verejné zdroje. Naopak, mnohé nasvedčuje tomu, že v jeho investigatívnej práci hrali dôležitú úlohu aj zdroje neverejné, ba dokonca utajené. A nie je možné vylúčiť, že ak by sa jeden špecifický informátor správal zodpovednejšie, možno by sa ani neobjavil motív na vraždu.

Oslobodenie Mariana Kočnera a Aleny Zsuzsovej spod obžaloby vyvolalo v médiách takzvaného hlavného prúdu búrku nie nepodobnú tomu, čo nasledovalo po zistení, že v obci Veľká Mača boli zavraždení novinár Ján Kuciak a jeho snúbenica Martina Kušnírová. Ukázalo sa, že novinári za tých dva a pol roka nič nezabudli a nič sa nenaučili. Nepochopili, že vyšetrovaním na stránkach novín, webových portálov, vo vysielaní televízií a rádii spravodlivosti nepomáhajú, iba škodia. Nepochopili, že nech je ich presvedčenie o vine podozrivých, obvinených a napokon aj obžalovaných akokoľvek hlboké,

každý má právo na férový proces a rešpektovanie zásady prezumpcie nevinny. Aj Kočner so Zsuzsovou. Nepochopili, že čím viac budú ich práva porušovať, tým väčšími budú obžalovaným paradoxne pomáhať. Nech nikto z novinárov nepochybuje o tom, že ak aj v ďalšom pokračovaní súdnych peripetií všetko dopadne podľa novinárskych predstáv, úniky zo spisu, vynášanie svojvoľných rozsudkov a vytváranie tlaku na súdy – pretože presne tohto sa dopúšťajú – aj tak Marian Kočner s Alenou Zsuzsovou môžu priebeh celého trestného konania napadnúť na Európskom súde pre ľudské práva. Nikde nie je napísané, že napríklad úniky zo spisu a na základe tohto nešváru produkované mediálne kampane nebudú dôvodom na konštatovanie, že boli porušené práva obžalovaných na nestranný a férový súdny proces.

Rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu o oslobodení Mariana Kočnera a Aleny Zsuzsovej spod obžaloby si napriek vyššie uvedenému zaslúhuje aspoň krátky kritický komentár. Na základe toho, čo ako jeden zo svedkov o prípade viem, dovoľujem si povedať, že zdieľam niektoré pochybnosti o správnosti rozhodnutia senátu Ruženy Sabovej. Aj keď sa dá súhlasiť s názorom, že prípad voči Kočnerovi a Zsuzsovej bol v prevažnej miere vystavaný na nepriamych dôkazoch, neznamená to, že k spáchaniu skutku nedošlo tak, ako je to opísané v obžalobnom texte. Otázkou je preto potrebné otočiť. Je možné realisticky predpokladať, že k spáchaniu skutku mohlo dôjsť inak, ako opisuje obžaloba? Ak sa k spáchaniu skutku priznal druhý prostredník v rade, Zoltán Andruskó, súd mu to uveril a na druhý pokus odsúdil dohodu o vine a treste v trvaní pätnásť rokov; ak súd akceptoval priznanie strelca Miroslava Marčeka a udelil mu trest odňatia slobody 23 rokov; ak svedectvá Zoltána Andruskóa a Miroslava Marčeka stačili na odsúdenie druhého vykonávateľa Tomáša Szabóa na 25 rokov; potom je vcelku zarážajúce, že svedectvá Zoltána Andruskóa, ako aj autora týchto riadkov nestačili na usvedčenie Aleny Zsuzsovej a Mariana Kočnera.

Ak je rozhodnutie súdu *zarážajúce*, ako som napísal, neznamená to, že pochybnosti senátu o presvedčivosti dôkazov proti týmto dvom obžalovaným neboli oprávnené. V tomto ohľade môže dať odpoveď na naše otázky jedine a výlučne len Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý bude rozhodovať o odvolaní sa prokuratúry proti verdiktu súdu špecializovaného. S rozhodnutím senátu Ruženy Sabovej by sa dalo polemizovať na oveľa širšom priestore a do oveľa väčšej hĺbky. Do určitej miery to urobím rozpovedaním príbehu na nasledujúcich stránkach knihy. Napriek výhradám si však nedovoľujem

nadviazať na mediálny pogrom voči predsedníčke senátu Ružene Sabovej a prísediacim sudcom Ivanovi Matelovi a Rastislavovi Stierankovi. V demokratickom právnom štáte majú médiá právo na kritiku, no v tom istom demokratickom právnom štáte majú médiá aj zodpovednosť. Kým prvé využívajú plnými hrstami, druhé ostáva ako opustená sirota v kúte.

V súvislosti s oslobodzujúcim rozsudkom priniesol denník N informáciu o tom, že senát v tejto otázke hlasoval v pomere 1:2 v prospech oslobodenia Mariana Kočnera a Aleny Zsuzsovej. Denník dokonca tvrdil, že za odsúdenie hlasovala predsedníčka senátu, proti boli ďalší dvaja jeho členovia. Na verejnosť sa dostali informácie aj o údajných osobných a profesionálnych rozporoch medzi členmi senátu. Predseda Súdnej rady SR Ján Mazák na jednej strane kritizoval únik informácií, no na strane druhej autorku článku, Moniku Tódovú, za jej konanie nepriamo pochválil. Ťažko si predstaviť flagrantnejší príklad toho, čo znamená byť v rozpore so sebou samým.

Či už sú informácie publikované denníkom N pravdivé v plnom rozsahu, čiastočne alebo sú úplne vymyslené, v každom prípade ide o surový a po všetkých stránkach škodlivý zásah do výkonu súdnej moci. Nielen preto, lebo podľa zákona sú informácie o spôsobe a pomere hlasovania členov senátu neverejné. Samozrejme, ide o ochranu sudcov pred pomstou páchatelov, o tom niet najmenších pochyb. Čo však môže spôsobiť zverejnenie výsledkov hlasovania (a je naozaj jedno, či skutočných alebo vymyslených) v takom citlivom prípade, akým je vražda novinára? Okrem iného aj to, že v inom prípade s podobne vysokou mierou sledovanosti sudcovia jednoducho prispôbia rozhodovanie o vine a treste vóli médií, len aby sa vyhli verejnému lynču. Ak majú sudcovia rozhodovať pod takýmto typom tlaku – hovorí sa mu aj verejný –, rovno sa rozlúčme so spravodlivosťou a nezávislosťou súdov.

Rozhodnutie senátu Ruženy Sabovej hodnotím nielen ako občan, ale aj ako svedok prípadu. Z tohto pohľadu musím jednoznačne povedať, že podľa môjho názoru, ktorý opieram o to, čo som mal možnosť vnímať vlastnými zmyslami, Marian Kočner mal motív, príležitosť aj prostriedky na to, aby si objednal vraždu Jána Kuciaka. O tom nemám najmenšiu pochybnosť. Motív spočíval v túžbe pomstiť sa Jánovi Kuciakovi, prípadne zastaviť jeho publicistickú činnosť, zameranú na odhaľovanie sporných obchodných aktivít Mariana Kočnera. Príležitosť predstavovala Alena Zsuzsová a jej kontakty s predstaviteľmi podsvetia, ktorí sa neštítali vykonávať vraždy na objednávku. Marian Kočner mal aj dostatok finančných a iných prostriedkov, aby

mohol vraždu objednať, zorganizovať a zaplatiť. Okrem peňazí mal informácie z databáz Policajného zboru a dokonca aj poznatky z paparazzovania novinárov, ktoré mohol zneužiť bez vedomia osôb, čo s ním priamo alebo nepriamo spolupracovali na mediálnom projekte Na pranieri. Ako svedok tohto prípadu som presvedčený nielen o tom, že Marian Kočner mal motív, príležitosť aj prostriedky, ale si aj vraždu Jána Kuciaka prostredníctvom Aleny Zsuzsovej skutočne objednal.

Pri posudzovaní viny a nevinu a odlišovaní pravdy od nepravdy je potrebné mať na pamäti, že svety kognitívneho poznania a trestného práva nemusia byť vždy nevyhnutne v zhode. Z rozumového hľadiska môže všetko nasvedčovať tomu, že vraždu si objednal Marian Kočner a Alena Zsuzsová na jeho pokyn v tejto veci konala ďalej, no z hľadiska trestného práva môžu existovať a dokonca aj prevažovať rozumné pochybnosti o ich vine, respektíve účasti na skutku. Ako svedok sa takémuto videniu príbehu vzpieram. Avšak ako autor knihy a občan, dôverujúci základom slovenského justičného systému a rešpektujúci jeho nezávislosť, beriem do úvahy, že nápravu prípadných pochybení v rozhodnutí prvej inštancie môže zabezpečiť len Najvyšší súd Slovenskej republiky. Jeho kompetencie sú v tomto ohľade rozsiahle, a to by malo byť pre všetkých, ktorí pochybujú o spravodlivosti a vecnej opodstatnenosti rozhodnutia Špecializovaného trestného súdu, zdrojom nádeje.

Obávam sa, že v aktuálnej spoločenskej atmosfére budú emócie aj naďalej valcovať triezvy úsudok. Nepochybujem o tom, že úniky z vyšetrovacieho spisu v priebehu prípravného konania vo veci vraždy Jána Kuciaka a Martyiny Kušnírovej boli okrem iného motivované aj vyvolávaním vášní s cieľom rozpútať nezmieriteľný politický konflikt medzi vtedajšou opozíciou a vládnu koalíciou. Krajina bola už pred vraždou novinára rozčesnutá vo dvoje. Po tejto udalosti sa priepasť medzi oboma brehmi ešte viac prehĺbila a rozšírila. Veci ani trochu nepomáha, že médiá majú tendenciu najmladšie dejiny Slovenska popisovať ako krajinu *pred* a *po* vražde, akoby išlo o definujúci moment histórie národa. Či sa nám to páči alebo nie, na vývoj štátov, národov a spoločností nemajú určujúci vplyv individuálne tragédie či úspechy jednotlivcov, ale neosobné sily geopolitiky (geografie, medzinárodných a mocenských vzťahov) a globálnej ekonomiky. Pred i po vražde Jána Kuciaka je Slovensko aj naďalej vnútrozemskou, prevažne hornatou krajinou s rozlohou 49 035 km², s približne 5,4 milióna obyvateľov, hrubým domácim produktom okolo 105 miliárd dolárov a HDP na hlavu 34 183 dolárov. Pred aj po vražde je Slovensko

parlamentnou demokraciou, členom Európskej únie a extrémne závislé od exportu práve v rámci jednotného trhu. Pred aj po vražde je Slovensko v zovretí síl a záujmov Nemecka na západe a Ruska na východe, čoraz viac je konfrontované s rastúcim ekonomickým i mocenským regionálnym vplyvom Poľska, gravitačným pôsobením geografie je tak trochu proti svojej vôli priťahované sanitárnym kordónom štátov medzi Baltickým a Čiernym morom. Vo výpočte charakteristík zásadne ovplyvňujúcich život krajiny by sme mohli pokračovať pomerne dlho, no nie je to potrebné. Vražda Jána Kuciaka bezpochyby ovplyvnila slovenský spoločenský život a do určitej miery aj prekreslila mapu politickej scény. Došlo k zmene vlády, no nie k zmene krajiny a jej charakteru, určovaného neosobnými silami. Smrť novinára otriasla ľuďmi, no nie krajinou ako takou. Na kvalitu života obyvateľov Slovenska nemali ani táto udalosť, ani jej vnútropolitické dôsledky žiaden zásadnejší vplyv. Aj v tom spočíva paradox tragédie individuálneho ľudského utrpenia.

Z osobného hľadiska môžem bez najmenšieho preháňania povedať, že prípad Jána Kuciaka vzal našej rodine dva roky života. Naše utrpenie sa ani zďaleka nedá porovnávať s tým, čím prechádzajú Jánovi rodičia, Zlatica Kušnírová a ďalší členovia rodín zavraždených mladých ľudí. Ľudská prirodzenosť sa vďaka evolúcii vyvinula tak, že najviac sa človeka dotýka jeho osobné utrpenie a utrpenie jeho najbližších. Preto aj pri maximálnom úsilí o empatiu človek – a my sme neboli žiadnymi výnimkami – najbolestnejšie vníma utrpenie, čo sa ho priamo dotýka. Nech sme sa trápili akokoľvek a nech sme pociťovali akokoľvek veľkú krivdu, ani osudy našej rodiny nijako neovplyvnia život celej krajiny. Videné touto perspektívou je to teda banálny príbeh, ale z pohľadu malých dejín našej rodiny išlo naozaj o zlomové udalosti. A ako to už veľmi často býva, všetko zlé je na niečo dobré. Platí to aj pre tento prípad. Čím viac sme boli v strese z mediálneho pogromu, čo novinári vydávali za verejný záujem, čím viac sa nás usilovali určité sily v pozadí rozdeliť a čím viac sme pociťovali nezujem štátnych orgánov o porušovanie našich zákonných práv, tým väčšmi sme boli súdržní a na konci dňa aj posilnení. Zanedbateľný príbeh v živote národa, obrovský skok v živote jednej rodiny.

Od chvíle, keď sme boli nútení v dôsledku mediálneho pogromu odísť zo Slovenska, až po súčasnosť nám pomáhala veľa dobrých ľudí v Európe aj Severnej Amerike. Sme vďační za každú maličkosť, pretože v našej komplikovanej situácii mala aj drobná pomoc cenu zlata. A keďže nechcem a nemôžem vystavovať iných verejnému lynču, nebudem nikoho menovať. Vy, ktorých sa

to týka, však veľmi dobre viete, že je reč práve o vás a v mene celej našej rodiny vám z najhlbšieho srdca a s láskou ďakujem.

Osobitne sa chcem poďakovať mojej manželke Eve. Ty vieš, čím všetkým sme museli prejsť a akú cenu sme za to museli zaplatiť. Bez tvojej múdrosti, rozvážnosti, rozhodnosti vo vážnych chvíľach a predovšetkým lásky by sme to celé neustáli.

Na tomto mieste sa musím poďakovať aj našim trom synom Peťovi, Adamovi a Samuelovi. Tieto dva roky ukázali, že ste dospelí, múdri muži a vaša nepretržitá podpora a láska nám dodávali sily nevzdávať sa a kráčať ďalej.

Vďaka bez najmenšieho zaváhania patrí aj riaditeľovi Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru plukovníkovi Branislavovi Zurianovi, ktorý bol napriek zložitej spoločenskej situácii a nemalému tlaku z najrôznejších strán schopný posudzovať moje konanie realisticky a v súvislostiach. Ďakujem aj všetkým príslušníkom NAKA, predovšetkým však Daliborovi, Lucii a Petrovi, ktorí sa starali o moju bezpečnosť a zabezpečovali prevozy v čase najrôznejších výsluchov.

Táto kniha, aj keď má obmedzený počet slov, viet, odsekov, kapitol a strán, nemá koniec, pretože príbeh, čo opisuje, stále žije a ešte dlho bude žiť vlastným životom. Až do chvíle, kým sa usadí prach, utíchnu hádky o jeho interpretáciu, opadnú vášne a ostanú viditeľné iba holé fakty.

I PETER

I videl som v pravici Sediaceho na tróne knihu popísanú znútra i zvonka a zapečatenú siedmimi pečaťami. A videl som mocného anjela, ktorý ohlasoval mohutným hlasom: „Kto je hoden otvoriť knihu a rozlomiť jej pečate?“ Ale nik na nebi, ani na zemi, ani pod zemou nemohol otvoriť knihu a nazrieť do nej. Ja som veľmi plakal, že sa nenašiel nik, kto by bol hoden otvoriť knihu a nazrieť do nej.

(Zjavenie svätého apoštola Jána: V, 1-4)

Bola sobota 1.decembra 2018, v strednej Európe ukazoval čas dvadsať hodín a tri minúty, keď ma na opačnej strane zemegule zastihla nepríjemne formulovaná správa:

V pondelok ide von všetko, čo si nakvákala 5. 10., už si to zatiaľ v USA, ale len nateraz.

Plus, čo si dal aj minulý pondelok pred odletom.

A je to len začiatok.

Správa mi prišla prostredníctvom služby Messenger sociálnej siete Facebook a prijal som ju počas popoludňajšej prechádzky na opačnej strane Atlantiku. Na východnom pobreží Spojených štátoch amerických boli presne tri minúty po štrnástej hodine.

Spolu s manželkou Evou a najmladším synom Samuelom sme práve spoznávali okolie Alexandrie. Mesta, kam sme sa boli nútení na neurčitý čas presťahovať. Dúfali sme, že tu, vzdialení sedem tisíc kilometrov od Slovenska zmietaného mediálnym šialenstvom, budeme viesť aspoň trochu pokojnejší život. Už viac ako mesiac sme boli pod nepretržitou paľbou jednej Jóbovej zvesti za druhou; mesiac sme boli ako zbraňami hromadného ničenia bombardovaní nenávisným, tendenčným a manipuláciou zaváňajúcim slovníkom médií a nesvätým hnevom posadnutých internetových diskutérov; mesiac sme sa neúspešne vyrovnávali s faktom, že naše životy a osudy sa stali mediálnym

znárodnením verejným majetkom a nemali sme nad nimi takmer žiadnu kontrolu. Túžili sme pred tým všetkým uniknúť a nájsť pokoj pre naše rozorvané srdcia. Ukázalo sa však, že vo svete neobmedzeného pripojenia na internet a stopercentného pokrytia obývaného územia signálom mobilných operátorov nie sú ani sedemtisícová vzdialenosť, ani šesťhodinový časový posun dostatočnou ochranou pred zlými správami a nepriateľskými úmyslami.

Rodinná prechádzka sa okamžite zmenila na jednu z nekonečného počtu pochmúrnych úvah o prítomnosti a najmä budúcnosti. A kým sme s Evou nahlas premýšľali, čo to má všetko znamenať, presne o 50 minút po prvej mi rovnaký pisateľ, vystupujúci pod vymysleným menom Peter Letovic, poslal cez Messenger ďalšiu správu:

A tých 150 pred odletom?

Bolo jasné, že hon na čarodejnice, pred ktorým sme utiekli z domova, sa presunul na západné brehy severného Atlantického oceánu a pokračuje inovovanými prostriedkami. A takisto bolo, ešte väčšmi ako pred našim odchodom do USA, zrejme, že proti nám stojí nielen kohorta rozvášnených novinárov, ale aj niekto s možnosťami a prostriedkami umožňujúcimi identifikovať náš pohyb a miesto aktuálneho pobytu. Bol to asymetrický konflikt s niekým, kto mal nad nami informačnú prevahu, prístup k nášmu súkromiu a hlavne k scenáru nášho (ani nie tak vzdialeného) budúceho života. Ten niekto sa vlastne pohrával s našimi životmi už niekoľko týždňov, len sme o tom z pochopiteľných dôvodov ešte nevedeli.

Alexandria v americkom štáte Virgínia je na miestne pomery malé mesto s necelými 145 tisícmi obyvateľov. Leží na rieke Potomac, približne trinásť kilometrov južne od hlavného mesta Washington, DC. Počiatkom zimy 2018 sa stal dom na útulnom predmestí Alexandrie, patriaci bývalému príslušníkovi americkej vojenskej spravodajskej služby Defence Intelligence Agency (DIA) podplukovníkovi Donaldovi G. Hukleovi, naším prechodným bydliskom. Nikdy predtým sme sa s Donom nevideli a ani sme o sebe nepočuli. Mali sme však spoločných známych v medzinárodnej spravodajskej komunite a vďaka nim a ich sprostredkovaniu našla aspoň časť našej rodiny na chvíľu bezpečné útočisko u penzionovaného spravodajského dôstojníka s malou postavou a veľkým srdcom. Don nás od prvého dňa vyhlásil za členov svojej rodiny a tak sa k nám aj správal.

V tých neradostných časoch konca roku 2018 to pre nás znamenalo veľa. Manželka Eva, keď zo mňa novinári svojvoľne a v rozpore s realitou urobili spolupáchateľa vraždy, nedokázala vychádzať za bieleho dňa na ulicu. Ak si chcela ísť zabehať, tak len keď bola vonku úplná tma. Na nákupy posielala buď mňa, alebo syna Sama. Eva musela požiadať v práci o neplatené voľno a celé dni trýpla, ktorý zo samozvaných reprezentantov verejného záujmu prílepi jej mužovi na čelo ďalšiu nálepku s nápisom „Vrah“ alebo zverejní ďalšiu z kontextu vytrhnutú a tendenčne podanú informáciu z vyšetrovacieho spisu vraždy novinára Jána Kuciaka a jeho snúbenice Martiny Kušnírovej. Najmladší syn Samuel prestal chodiť do školy. Z rovnakých dôvodov ako Eva prestala pracovať. Najstarší syn Peter sa trápil so zákernou chorobou v nemocnici, čo ešte väčšmi prehľbovalo naše zúfalstvo. Prostredný syn Adam študoval v neďalekom zahraničí, takže aspoň on bol ušetrený bezprostredného stresujúceho tlaku slovenských reálií a mohol žiť v relatívnom pokoji. A moja firma Big Picture, ktorá sa zaoberala predovšetkým poskytovaním služieb inštitucionálnym investorom v oblasti predikcie vývoja na medzinárodnej scéne na základe určitého geopolitického modelu, bola zase nútená prakticky zo dňa na deň ukončiť činnosť, pretože v dôsledku každodenného dvadsaťštyrihodinového mediálneho lynču som nebol schopný poskytovať klientom požadované služby. Vyvinutie vlastného geopolitického modelu ma stálo veľa úsilia, času a v neposlednom rade aj peňazí. Keď som konečne začal výsledok namáhavej práce zúčovať, bol som udalosťami prinútený náhle skončiť. Preto bola pre nás otvorená náruč podplukovníka Dona Huklea požehnaním.

Avšak ani nie štyri dni po prilete do Ameriky nás dostihli zlovestné správy čierneho pasažiera Facebooku, domnelého Petra Letovica, a s nimi aj poznanie, že naša situácia je ešte horšia, ako sme si pôvodne mysleli. Človek, čo sa ukrýval za aliasom Peter Letovic, bol totiž pozoruhodne dobre informovaný. Akoby čítal z nejakého dobre utajeného spisu, ku ktorému majú prístup iba poniektorí vyvolení. Vedel, že v trestnej veci vraždy Jána Kuciaka a Martiny Kušnírovej som vypovedal 5. októbra 2018. Takisto vedel, že v tej istej kauze som vypovedal aj v pondelok 26. novembra a deň nato, teda v utorok 27. novembra, sme odleteli s Evou a Samom do Spojených štátov. Na to, že som bol v čase odoslania citovaných správ utajeným svedkom, toho vedel ich autor viac ako priveľa.

Pre úplnosť je potrebné doplniť, že redaktorka internetového denníka N Monika Tódová a jej nadriadený, zástupca šéfredaktora Konštantín Čikovský síce už 22. októbra 2018 publikovali článok, ktorým verejnosti a predovšetkým